

LBRIS

We know
books

**Joyce Carol
Oates**

**PUSTIUL DIN
PINE BARRENS**

Un roman de suspans

Traducere din engleză de
CORNELIA FLOREA

CURTEA VECHÉ

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

Pe urmele prăzii9

PARTEA A DOUA

Vânătoarea147

PARTEA A TREIA

Răfuiala297

EPILOG

Viața de după moarte419

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

Pe urmele prăzii

1

Locul în care i-a fost găsit trupul nu era locul în care își găsisese sfârșitul. Acesta este unul dintre puținele lucruri clare pe care aveau să le afle.

O mlaștină stâncoasă din apropierea țărmului sudic al statului New Jersey, de la marginea pădurii Pine Barrens. Acolo unde fluxul ridică trupul, îl poartă pe luciul apei și îl depune apoi, încetul cu încetul, în brațele mlaștinii. Ca și cum ar fi purtată pe aripi de vis. Așa i se pare, pesemne, fetei moarte. Acest dans lent în care conduce ba fluxul, ba refluxul. Ca o respirație. Un vânt pișcător de Atlantic venind dinspre nord-est și care își face loc prin păpuriș și covorul de alge. Noapte de noapte, zi de zi. Din amurg și până-n zori. Un vânt neostoit. Un cer umflat de ploaie. Chiar și în toiul zilei mlaștina pare o nălucă.

Când fluxul revine, trupul pare că se trezește și plutește din nou pe apa sălcie și puțin adâncă, cu o pojghiță de gheață care

crapă și strălucește asemenea celui mai șlefuit cristal. Ca o gravură ce reflectă vag șuvoaiile de nori. Noaptea, o lună plină de lumină. Norii mânați de vânt în galop. Ca și cum o bucată din cer s-ar fi desprins de la locul ei și acum ar zbura în derivă. Rafală după rafală, flux și reflux! În timp ce trupul gol și sfâșiat zace pe spate ca scufundat într-un somn adânc. Capul e răsucit nefiresc într-o parte. Gura, căscată într-un strigăt mut. Un strigăt paralizat. Gura e o gaură crestată în carnea sângerândă. Nasul spart, fălcile sfârtecate. Ochii deschiși în orbitele înnegrite, fără sclipire. Părul lung, încâlcit, se unduiește ca algele în apa de la mal. Fluxul nu uită să revină, de două ori pe zi, o izbucnire accelerată de ape. Soarele își trimite văpaia prin ceață, trupul este expus. Un cadavru este ceva stricat. Printre atâtea alte lucruri stricate. Cioturi de copaci morți, iedera moartă. Trupul gol și sfâșiat este stârnit de flux de parcă ar vrea să-l trezească, de parcă l-ar întoarce la viață. Doar că plin de spume și sânge coagulat. Pete întunecate care par a împroșca trupul cu smoală. Încheieturile mâinilor și gleznelor sunt legate cu sârmă. Sârma care a tăiat gâtul este atât de adânc ascunsă în carne, încât nici nu se mai vede. Pescărușii se năpustesc, smulg și înjunghie cu ciocurile curbate și ascuțite. Țipetele lor sunt ascuțite, vibrante. Cine ar mai iubi acum acest trup, cine ar mai visa acum la acest trup?

Cine ar mai atinge acum acest trup?

2

S-a aplecat și a întins mâna, încercând să o atingă.

Doar să o atingă! Să o trezească.

Să-i poată spune: *Hei, sunt aici, cineva este aici, lângă tine.*

Noiembrie 1976, cu douăzeci și unu de ani în urmă.

În Burlington Township, într-o zonă mlăștinoasă, de-a dreptul sălbatică, în rezervația naturală Deer Isle de la marginea pădurii Pine Barrens. La aproximativ treizeci de kilometri nord-vest de Atlantic City, cu toate că nu există o rută directă spre acest oraș.

Nu există rută directă nici de la Forked River, orașul natal al fetei, situat pe coastă, la nord de Atlantic City.

Douăzeci și unu de ani!

De ce mă bântuie acum aceste gânduri, de ce tocmai acum?

Nu știa de ce și nici nu voia să știe.

Nu mai era cel de altădată, era un om în toată firea, și nu un adolescent tulburat. Era soț și avea doi băieți mici. Și fata murise de mult. Și fusese așezată în groapă. În cimitirul bisericii din Forked River, unde o vizita în secret, însă nu și în ultima vreme. Acum nu îl mai fermeca. Îi uitase și numele.

Bineînțeles că nu îi uitase numele. *Marcey Mason*. Numele acesta era mai adânc întipărit în memoria lui decât propriul nume. Numele unei majorete, al unei fete populare, toată numai zâmbet. *Nu ar putea uita niciodată acel nume.*

Fata dispărută din Forked River, New Jersey.

Inițial, părea să fi dispărut. „În neant.“

Ultima dată fusese văzută plecând de la școală. O zi oarecare din timpul săptămânii, dintr-un început de noiembrie, pe la patru și jumătate după-amiaza, când deja amurgul își întindea aripile. *Fata dispărută*, așa i s-a spus prin ziare și la știri. *Fata dispărută*, așa i-au spus toți cei care nu o cunoscuseră sau care nu-i știau familia. Timp de șaisprezece zile a fost căutată. De-a lungul coastei New Jersey, de la Breton Woods și până în sud, la Cape May. Cineva dăduse un telefon anonim poliției ca să anunțe că *fata dispărută* fusese pedepsită pentru „comportament neadecvat“ și că putea fi găsită în sau lângă o apă. O altă informație a orientat echipele de căutare pe uscat, în mlaștinile Pine Barrens și pe malurile mocirloase, acoperite cu arbuști sălbatici, ale râului Batsto. Locuitorii din Pine Barrens nu erau tocmai primitivi cu străinii. Cu oamenii legii. Dacă o fată de la oraș a fost răpită, ei nu aveau niciun amestec în treaba asta. Chiar dacă se auzeau tot felul de povești despre trupuri făcute dispărute prin terenurile sterpe, aruncate și niciodată descoperite. Chiar dacă circulau legende locale care

spuneau că poți să dispari prin mocirlă ca și cum nici n-ai fi existat pe fața pământului.

Marcey Mason a fost găsită de niște excursioniști aflați pe un traseu din rezervația naturală la șaisprezece zile de la dispariția ei. *Fata dispărută din Forked River* era aproape de nerecunoscut.

În visele lui, el era cel care ar fi găsit-o. *Marcey? Marcey!* Cât a fost în viață, nu i-a spus niciodată pe nume. Abia dacă se cunoșteau. Cu toate acestea, în imaginația lui, Matt McBride, în vârstă de cincisprezece ani, era singurul din nu se știe câte sute de căutători care ar fi găsit-o pe *fata dispărută*.

Și totuși, nu și-o imaginase moartă. Trupul ei, mutilat în mod misterios. Încheieturile mâinilor și gleznele, strâns legate cu sârmă ca și cum ar fi fost un pachet de resturi, gata de aruncat la gunoi.

Bineînțeles că și-o imaginase vie. Ar fi fost legată cu frânghie, iar în gură ar fi avut un căluș ca să nu poată țipa. Unde ar fi putut să fie? Poate într-o cabană de vânătoare? Ar fi împins ușa și ar fi dat peste ea acolo.

Singurul detaliu în privința căruia nu se înșelase era locul: Pine Barrens.

Marcey? Acum ești în siguranță. Sunt aici.

Sunt Matt McBride. Sunt lângă tine!

Ochii ei ar fi fost plini de lacrimi de recunoștință.

Ochii ei ar fi fost plini de lacrimi de dragoste.

Fata dispărută din Forked River avea șaptesprezece ani și era în ultimul an la colegiul Forked River când a fost smulsă din viața tihnită pe care o ducea, agresată sexual, torturată și, în cele

din urmă, strangulată. Și lăsată ca un morman de resturi în mlaștina pustie. Așa se face că *fata dispărută* va rămâne pentru totdeauna o fată, în timp ce colegile ei de clasă erau condamnate să se maturizeze. Va rămâne pentru totdeauna o fată pistruiată și zâmbitoare. O fată drăguță. „Nevinovată.“ Acel chip zâmbitor din ziare, de pe pliante și afișe. Acel chip zâmbitor care îți apărea de fiecare dată când porneai televizorul.

Gândul crud i-a venit lui Matt McBride în timp ce privea fix fața zâmbitoare a fetei înainte ca trupul să-i fie găsit: *Pun pariu că acum nu mai zâmbesti.*

A fost găsită în pielea goală. Umilința supremă.

Cu hainele parțial arse, găsite pe șleauri, la câțiva metri distanță de ea.

De îndată s-a răspândit zvonul că *ceva din trupul fetei nu mai e la locul lui, că ceva ar fi fost extirpat chirurgical.*

Zvonul făcea rumoare peste tot în Forked River, dar nimeni nu știa să dea mai multe detalii. Nimeni din cei pe care îi cunoștea Matt McBride.

De câte ori nu se trezise în patul lui, learcă de transpirație și surescitat, întrebându-se: *O fi făcut-o cu un cuțit? I-o fi extirpat ceva cu un cuțit? Și ce făcuse cu acel ceva – după aceea?*

Nici cei mai cruzi dintre băieții de la liceu nu au scornit glume despre asta. Despre acea parte din Marcey Mason care lipsea.

Fetele se prefăceau că nu auziseră niciun zvon. Sau cel puțin asta făceau când erau băieții de față.

Fata dispărută din Forked River. Matt McBride nu se mai gândise la ea de ani buni. Era sigur de asta.

La fel cum arareori se mai gândea în ultima vreme la Forked River, acolo unde era trecutul lui, copilăria și adolescența. După ce vechea casă fusese vândută și tatăl îi murise, după ce mama și sora s-au mutat în Florida, iar frații s-au împrăștiat care pe unde. Nu interacționase niciodată cu Marcey Mason. Nu îi vorbise niciodată. Era cu doi ani mai mare decât el, ceea ce atunci când ești la liceu aproape că înseamnă o cu totul altă generație. Și ce prăpastie se căsca între una dintre cele mai populare fete din anii terminali, majoretă și bine-cunoscută soprană, și un puști de cincisprezece ani, cu coșuri pe față și vocea în schimbare!

În aproape doi ani, Matt s-ar fi transformat într-un american adevărat, un tânăr suplu, plin de mușchi, preocupat de sport și cu o puternică încredere în sine, iar o tipă mândră precum Marcey Mason l-ar fi remarcat, dar, bineînțeles, nu fusese timp. El era prea tânăr pe atunci.

Ea a murit prea tânără.

Și oricine ar fi fost ucigașul, acesta nu a fost niciodată descoperit.

3

– Matt, trezește-te! Ai un coșmar.

S-a trezit. Într-o clipă. I se părea că îl apucase mama de umeri și îl scutura, dar de fapt nu era decât mâna soției, și tot soția lui era cea a cărei voce caldă insista să se facă auzită.

– Matt? Haide, te rog.

Totuși, cum de a avut acest coșmar, el nu era un om care să aibă coșmaruri. Coșmarurile erau dintr-o altă lume, cea a mlaștinilor, o lume peste care trecuseră ani buni.

Credea că s-a trezit, dar încă era confuz. Simțea adrenalina în exces. Nu-i așa că nici măcar nu apucase să adoarmă? Doar ce se urcase în pat. Avea insomnii și în timpul nopții se transforma într-un vagabond care hălăduia prin toată casa. Semăna cu tatăl lui, rătăcind prin viață. O văzuse pe *fata dispărută* într-un prim-plan. Ca și cum el ar fi făcut fotografia. Ca și cum ar fi fost și el acolo, în mijlocul mlaștinilor.

Îl dureau capul de la cât se agitase. Încercase să o salveze, dar când o găsisese, era deja moartă. Un corp sfâșiat și o față însângerată în care nu o mai puteai recunoaște pe Marcey Mason, soprana și majoreta de liceu, cea care avea câte un zâmbet pentru toată lumea, prieteni, colegi de clasă sau străini. Ar fi vrut să-i poată explica cuiva, lui Tess sau poate chiar tatălui său, chiar dacă murise de mult, că nu o văzuse niciodată pe fată moartă.

Matt McBride nici nu ar fi avut unde să vadă asemenea fotografii explicite ale cadavrului, în condițiile în care acestea nu fuseseră făcute niciodată publice, cu atât mai puțin expuse în ziare sau la televizor. Cel puțin nu în urmă cu douăzeci și unu de ani, la sud de Jersey.

– Matt, dă-mi voie să aprind lumina.

Tess a aprins lampa de lângă pat, iar Matt și-a ferit ochii, enervat. Tricoul alb și pantalonii scurți în care era îmbrăcat erau learcă de transpirație și îl jenau. A observat că Tess îl privea îngrijorată. Parcă l-ar fi acuzat că are un secret pe care nu vrea să i-l dezvăluie. Când ea i-a aranjat părul umed de pe frunte, el i-a îndepărtat mâna, detestând să fie cocoloșit.

– Matt, te foiești de ore întregi. Scrâșnești din dinți ca și cum ai încerca să spui ceva. Nu cumva ai febră? Poate ai luat ceva din Florida?

Tess era neliniștită, iar asta o făcea să fie iscoditoare.

– Tess, îmi pare rău că te-am trezit, a mormăi Matt. Cred că am fost prea agitat. De fapt, nici nu cred că am apucat să adorm...

Era aproape ora patru. Se băgase în pat pe la miezul nopții, ca de obicei, iar Tess se culcase mai devreme. Unde îi zburase